

กะลือชีวิต
รักวัยรุ่นของผม
มันต้องไม่สดใส
เลยสักนิด

My youth romantic comedy is
wrong as I expected.

Wataru WATARI

illustr : PONKAN®

10.5
ten and
a half

**กะแล้วชีวิตรักวัยรุ่นของผม
มันต้องไม่สับสนเลยสักนิด**

Story : Wataru WATARI

Illust : PONKAN®

Wataru WATARI

illust : **PONKAN**®

10.5
ten and
a half

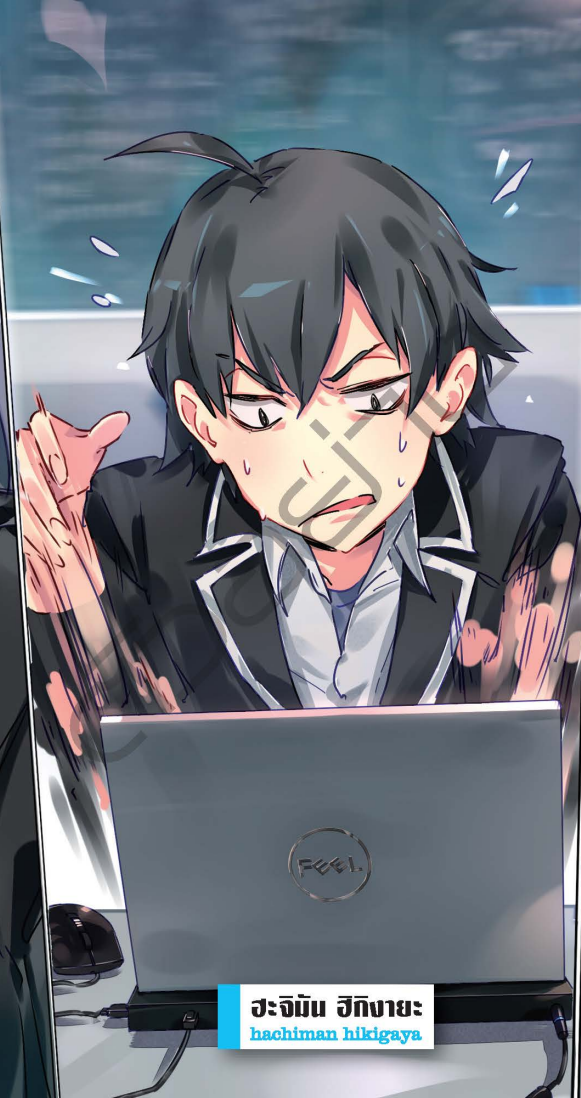
Contents

- 1 วิธีการง่ายๆ ที่แม่เตโชโมคุส: โยชิทรูก็อาจจะหางานทำได้ _____ 002
- 2 อิชซึกิ ฮิโระ: ต้องเป็นส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างน้ำตาและเครื่องเทศเผ็ดร้อนแน่ๆ 062
- 3 กำหนดส่งต้นฉบับที่จะล่าช้าไม่ได้เด็ดขาด _____ 125
- 4 ถ้าอย่างนั้น มาฉลองมือตักที่บ้านฮิกิถายะกันดีกว่า _____ 223

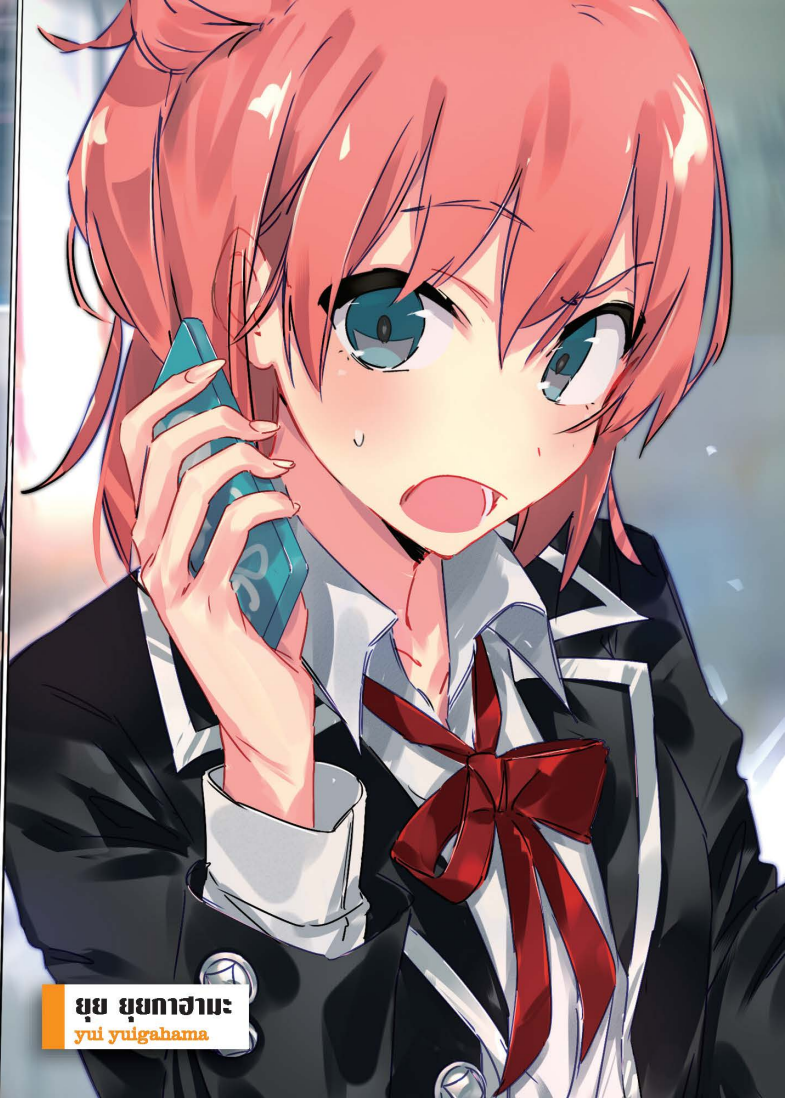

ຍຸກິໂນ: ຍຸກິໂນະຊິດະ
yukino yukinoshita

ວະຈິມັນ ວັກິຍາຍະ
hachiman hikigaya

ຍຸຍ ຍຸຍກາວາມະ
yui yuigahama

My youth romantic comedy is wrong as I expected.

យុកិន៖ យុកិន៖ស៊ីត៖
yukino yukinoshita

กะแล้ว ชีวิตรัก

วัยรุ่นของผมมันต้อง

ไม่สดใสเลยสักนิด

My youth romantic comedy is wrong as I expected.

แนะนำตัวละคร [character]

ten and
a half

อภิวร: ฮะจิมัน.....พระเอก ม.ปลายปี 2 นิสัยเสีย

ยูกิโนะซึตะ: ยูกิโนะ.....ประธานชมรมบริการ ยึดติดกับความสมบูรณ์แบบ

บุขกาฮามะ: บุข.....เพื่อนร่วมชั้นของ ฮะจิมัน มักจะเกรงใจคนอื่นอยู่เสมอ

ไทสึเกะ: ไชคะ.....ชมรมเทนนิส น่ารักมาก แต่เป็นผู้ชาย

ฮายามะ: ฮายาโตะ.....เพื่อนร่วมชั้นของฮะจิมัน เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน ๆ อยู่ชมรมฟุตบอล

ไทเกะ: คาคุรุ.....เพื่อนร่วมชั้นของฮะจิมัน ชอบโวยวายในกลุ่มเพื่อนของฮายามะ

อิชึมิ: อึโรโอะ.....ผู้จัดการชมรมฟุตบอล ได้รับเลือกเป็นประธานนักเรียนแม้จะอยู่ปี 1

อิโรสึเกะ: ชิซึคิ.....อาจารย์วิชาภาษาญี่ปุ่น อาจารย์แนะนำแนวความประพฤติ

อภิวร: โคมะจิ.....น้องสาวฮะจิมัน เรียนอยู่ม.ต้นปี 3

ไม่ว่าใครในโลกนี้ก็น่าจะรู้ว่าแม้แต่ช่วง
ฤดูหนาว จังหวัดจิบะก็แทบไม่เคยมีหิมะตกเลย
แต่ก็เชื่อว่าจะไม่หนาว แน่แน่นอนเพราะเป็นฤดู
หนาวถึงได้หนาวเหน็บ ผมว่าบางที่อาจจะหนาว
กว่าพื้นที่ที่มีหิมะตกหนาแน่นเสียอีก

แต่นอกจากที่จิบะแล้วผมไม่เคยใช้ชีวิต
ในช่วงปลายเดือนมกราคมถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์
ที่อื่น ก็เลยไม่รู้ว่าจริงๆ ว่าเป็นอย่างไร

ทำได้แค่ดูอุณหภูมิเทียบกับสถานที่
เป้าหมาย แต่ถึงพยากรณ์อากาศจะบอกอุณหภูมิ
เฉลี่ยให้รู้ แต่ถ้าไม่ได้ลองไปสัมผัสเอง ก็คง
ยากที่จะรู้ว่าจริงๆ แล้วมันหนาวสักแค่ไหน

ในทางกลับกัน แม้แต่ที่จิบะเอง ตัวเลข
อุณหภูมิที่ปรากฏบนเทอร์โมมิเตอร์ก็เชื่อว่า
สอดคล้องกับอุณหภูมิที่ร่างกายรู้สึก

ในโลกเรานี้มีคำว่า ‘อุณหภูมิที่ร่างกาย
รู้สึก’

อุณหภูมิที่เกิดจากประสบการณ์จริง
ได้รับรู้ เรียนรู้ แต่ครั้งแรกถึงเป็นครั้งแรก

ถ้าจะยกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ ก็คือ
อุณหภูมิที่ร่างกายรู้สึกกับตัวเลขบนเทอร์โมมิเตอร์
ที่แขวนอยู่บนผนังห้อง ดูเหมือนว่ามันจะแตกต่าง
กันเหลือเกิน

เห็นได้จากนักเรียนชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงหน้าผม
ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้อยู่ช่วงกลางฤดูหนาว แต่หมอนี้กลับ
เห็งอู่ท่วมตัว ถึงขนาดต้องยกหลังมือที่มีถุงมือแบบนิ้วไพล่ขึ้น
เช็ดเหงื่อจนปากบิตเบี้ยวไปหมด

“.....อือ”

หลังจากส่งเสียงครางหนัก ๆ ออกมา นักเรียนชาย
คนนั้น ไซโมคฺสะ โยชิเทรูก็คอดก ทำให้ลำคอหดลงไปใ
คอเสื้อเทรนซ์โค้ทตัวโปรด มองดูแล้วเหมือนอนุสาวรีย์
ทหารหาญอย่างไรชอบกล พวกญี่ปุ่นที่วางอยู่ตามหน้าทาง
เข้าทาวเวอร์แมนชั่นแถบย่านมุซาชิโคสุกิที่พยายามบั่นให้ดู
หรูหราอลังการ

นอกจากเสียงครางหนัก ๆ เมื่อสักครู่นี้แล้ว ไซโมคฺสะ
ก็ไม่พูดอะไรอีกเลย ทำให้ห้องชมรมบริการกลับมาเงียบกริบ
อีกครั้ง

ทั้ง ๆ ที่ในห้องไม่ได้มีแค่ผมกับไซโมคฺสะ แต่ทุกคน
กลับทำหน้าที่เหมือนไม่ใช่เรื่องของตัวเอง บางคนก็ยกขาขึ้นจับ
แก้มทำเป็นตั้งอกตั้งใจอ่านฟ็อกเกตบุ๊กในมือ บางคนก็เคี้ยว
ขนมตุ๋ย ๆ ยกโทรศัพท์มือถือถือขึ้นกดดิก ๆ บางคนถึงขนาดยก
กระจกพกพาขึ้นมาดูและเริ่มหวีผมหน้าม้าเลยทีเดียวน

“.....อิมम्म”

ไซโมคฺสะพึมพำออกมาอีกครั้ง ก่อนจะแหงนหน้ามอง
เพดาน แต่คราวนี้ เสียงครางแผ่วไว้ด้วยความเด็ดเดี่ยว แต่ถึง
อย่างนั้นก็ไม่มีการตอบกลับอะไรอยู่ดี

ถึงจะไม่มีใครมีปฏิกิริยาเลยซ้ำกกคน แต่ไซโมคฺสะที่
นั่งอยู่ข้างหลังผมก็ยังทำแบบนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก

แต่สงสัยว่าจะมีคนทนบรรยากาศที่แสนอิมคริมนี่
ไม่ไหวแล้ว จึงได้ยินเสียงถอนหายใจเบาๆ มาจากที่นั่งที่เยื้อง
ขึ้นไปด้านหน้าเล็กน้อย

เมื่อเหลือบดูก็เห็นว่า หัวหน้าชมรม ยูกิโนะชิตะ ยูกิโนะ
กำลังวางแก้วลงบนที่รองแก้ว และยกมือขึ้นνωดขมับ

ยูกิโนะชิตะเหลือบมองไซโมคฺสะเล็กน้อย ก่อนจะเบน
สายตาไปที่ผม

“.....ก่อนอื่น ช่วยบอกฐานะมาก่อนก็แล้วกัน”

“เอ๊ะ.....แต่ในบรรดาพวกเรา คนที่คุยด้วยได้ก็มีแต่
อีกก็คนเดียวอยู่ดี”

คนที่พูดด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายพร้อมกับกัดกินขนม
เซมเบ้กรุบกรับไปด้วยก็คือ ยูยกาฮามะ ยูย เธอเอียงหน้ามา
มองผมเล็กน้อยทั้งๆ ที่ยังนอนฟุบอยู่บนโต๊ะ

ถึงจะเป็นยูกิโนะชิตะหรือยูยกาฮามะ และถึงแม้จะใช้
เวลามากแค่ไหน แต่อยู่ๆ ไซโมคฺสะมามัดมือชกกันแบบนี้
พวกเธอมีปฏิกิริยาแค่นี้ก็ถือว่าใจดีมากแล้ว

ปัญหาก็คือ อิซซิกิ อิโรสะที่ทำเป็นไม่สนใจไซโมคฺสะ
มาตั้งแต่เมื่อก็ เอาแต่นั่งจ้องกระจกเหมือนกำลังเล่นจ้องตากับ
ตัวเอง ไม่สนใจขนาดนั้นแล้วมานั่งอยู่ด้วยทำไม แต่ก็นะ จะ
ด้วยเหตุผลอะไรก็ช่าง ผมไม่คิดจะถามอยู่แล้ว

อิซซิกิไม่เหลือบมองไซโมคฺสะเลยสักนิด เอาแต่จัด

ผมหน้าจุนหน้าใจ ก่อนจะหยิบแฮนด์ครีมออกมาทามือตัวเอง พร้อมกับฮัมเพลงไปด้วยอย่างสบายอารมณ์ ทันทีที่ปลายนิ้วเรียวยาวของเธอสัมผัสเนื้อครีม ก็ได้กลิ่นลัมซิติร์สลอยโยยออกมา

หรือว่า อิชชิกิกับไซโมคูละจะไม่รู้จักกัน

แต่ว่า ท่าทางแบบนี้ ถึงจะรู้จักกัน อิชชิกิก็คงไม่เคยเข้าไปพูดกับไซโมคูละอยู่ดี ไซโมคูละเองก็เหมือนกัน

ถ้าอย่างนั้น.....ระหว่างที่ผมกำลังครุ่นคิดอยู่ ยุยกาฮามะที่พุดหน้าอยู่กับโต๊ะก็พูดขึ้น

“อิกก็ ลองถามดูหน่อยสิ”

เมื่อได้ยินแบบนี้ ยูกิโนะซิตะก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“.....นั่นสินะ อิกงายะคุงเป็นคนรับผิดชอบเรื่องนี้อยู่แล้วนี่”

“อย่าเลือกคนรับผิดชอบเองแบบนี้สิ.....”

ผมมีหน้าที่รับผิดชอบโทลิกะหรือเรียกย่อ ๆ ว่า โทลิกะตัน¹ ถึงขนาดทำพดโทลิกะไปเชียร์ที่สนามแข่งมาแล้วด้วย แต่ผมเขียน ‘โทลิกะตัน’ เป็นตัวฮิรางานะ เพราะรู้สึกว่ามันน่ารักกว่าตัวคันจิเยอะเลย

แต่ก็อย่างว่า ในห้องนี้นอกจากผมแล้ว ก็ไม่เคยมีใครพูดคุยกับไซโมคูละเลยสักคน ถึงผมจะซีเกียจ แต่ถ้าไม่คุยกันให้รู้เรื่อง หมอนี่ก็คงนั่งรอกองอยู่ในห้องนี้แน่ ๆ

“ไซโมคูละ นายมาทำอะไรที่นี่.....”

---

¹ ตัน ย่อมาจาก ตันไต (担当) แปลว่า รับผิดชอบ

พอผมตัดสินใจถาม ไชโมคุสะก็เงยหน้าขึ้น เผยยิ้มตีใจที่แสนช้อบริสุทธิ์

“อ้าว สะจิมั่นเองหรือ! บังเอิญจัง!”

“ไม่ต้องมาแก้งเล่นละคร.....”

“ฮาปัง พุดอะไรแบบนี้ พอดิข้าพเจ้ามีเรื่องกลุ่มใจนิดหน่อย.....”

ไชโมคุสะหยุดพุดไปเล็กน้อย ก่อนจะปรับท่านั่งให้เป็นงานเป็นการขึ้น ทำให้ผมต้องยัดหลังตรงตามไปด้วย

“ข้าพเจ้าเคยเล่าเรื่องกลุ่มใจที่ว่าจะเป็นบรรณาธิการตีรีเปล่าแล้วใช่ไหม?”

“ไม่เคย”

หมอนี่ อยู่ ๆ ก็พุดโพล่งอะไรออกมาอีกแล้ว.....แต่ยุคกาฮามะที่ฟังอยู่ข้าง ๆ กลับพึมพำแทรกขึ้นมา

“เรื่องไลท์โนเวลอะไรนั่นนะหรือ.....”

ยุคกาฮามะใจดีจริง ๆ อุตส่าห์ช่วยพุดจาดอบได้กับหมอนี่ด้วย ส่วนอีกสองคนก็แก้งทำเป็นไม่สนใจอยู่เหมือนเดิม แม้แต่ยุคิโนะซิตะที่เมื่อก็ดูเหมือนจะมีท่าทีสนใจขึ้นมาบ้าง แต่ตอนนี้กลับเปิดพ็อกเก็ตบุ๊กในมือและเริ่มอ่านอย่างตั้งอกตั้งใจราวกับจะบอกให้รู้ว่าเรื่องของไชโมคุสะไม่มีค่าพอให้เธอหยุดฟัง ส่วนอิซซิกิที่แสดงให้เห็นมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าไม่สนใจเลยสักนิดก็เริ่มเอาที่ดัดขนตาขึ้นมาดัดแล้ว

แต่ว่า สิ่งที่ยุคกาฮามะพุดก็ฟังดูน่าสนใจอยู่เหมือนกัน ถ้าจำไม่ผิด ไชโมคุสะใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียนไลท์โนเวล ถึง

แม้ว่าอยู่ดี ๆ จะเปลี่ยนไปอยากเป็นเกมไรเตอร์อยู่พักหนึ่งก็เถอะ แต่หลังจากนั้นก็กลับมาฝันอยากเป็นนักเขียนไลท์โนเวลอย่างแน่วแน่อีกครั้ง แต่แค่ช่วงสั้น ๆ หมอนี่ก็เปลี่ยนใจกลับไปกลับมาอยู่สองสามรอบ บางที อาชีพที่เหมาะสมกับหมอนี่ที่สุด อาจจะเป็นนักการเมืองก็ได้

แต่ในจังหวะที่ผมกำลังหันไปทางไซโมคฺสะเพื่อถามให้แน่ใจ ไซโมคฺสะก็ทำหน้าเครียด ยกมือขึ้นกอดอก

“อืมมม ในวงการบันเทิง นักเขียนไลท์โนเวลถือว่าอยู่ระดับล่างสุด เพราะมันคืองานที่ทำได้เลยแม้จะไม่มีใครช่วยก็ตาม บอกตามตรง ถึงเป็นนักเขียนไลท์โนเวลไปก็ไม่มีใครอิจฉา แค่ว่าไลท์โนเวล ก็ถูกหัวเราะเยาะแล้ว.....”

ยิ่งได้ฟัง สีหน้าไซโมคฺสะก็ยิ่งหมองลงเรื่อย ๆ แต่สุดท้ายก็เบิกตาโพลง และเปล่งเสียงหนักแน่น

“.....ข้าพเจ้า รู้แล้วละ”

“อะ อะไร.....”

แม้จะไม่อยากสนใจแวตตาเป็นประกายหลังกรอบแว่นนั้นเลย แต่จะไม่ถามก็ไม่ได้ และพอลามออกไป ไซโมคฺสะก็ลุกพรุดขึ้นจนเก้าอี้ลากพื้นดังครืด

“เขียนไปก็ถูกตำหนิ หยุดเขียนก็หายเข้ากลีบเมฆ! ก่อนหันข้างทางที่มีค่าของวงการน้ำหมึก! งานแบบนี้มันไม่คุ้มค่าแก่การลงมือทำ!”

เสียงประกาศร่าวดังก้องสะท้อน พอเสียงสะท้อนเจียบลง ไซโมคฺสะก็นั่งลงอย่างเดิม และห้องชมรมก็กลับมา

เงียบสงบอีกครั้ง

ทั้งๆ ที่ตะโกนเสียงดังเสียงขนาดนั้น แต่ปฏิกริยาของทุกคนในห้องก็ยังเป็นชาเหมือนเดิม ขนาดยุยกาฮามะที่ช่วยฟังไซโมคุสะพูดอยู่เมื่อกี้ ยังหยิบมือถือขึ้นมาจิ้มเล่นอีกแล้ว

เพราะฉะนั้น ตอนนี้นั่นคนที่ฟังไซโมคุสะอยู่ก็มีแค่ผมคนเดียว ถึงผมจะเคยชินกับการทำอะไรคนเดียว แต่ผมก็ไม่ชอบความรู้สึกโดดเดี่ยวแบบนี้หรอกนะ

“ะ งั้นเหอ.....รู้ละเอียตดีนะ.....”

พอผมพูดตอบกลับไปแบบขอไปทีเพราะไม่รู้จะพูดอะไรไซโมคุสะก็ยิ้มกริ่ม

“เอามาจากในเน็ต”

สุดยอด อินเทอร์เน็ตสุดยอดมาก อินเทอร์เน็ตมีทุกอย่างให้คุณเลือกสรร

เท่าที่พูดคุยกันมา มันช่างกระตุ้นจุดอิมตัวจนตอนนี้ผมแน่นท้องไปหมด แต่ไซโมคุสะก็ยังแสดงความคิดเห็นอันล้ำค่าต่อไป

“เพราะฉะนั้น เป็นบรรณาธิการก็เทดีเหมือนกัน! นอกจากจะเป็นงานที่มั่นคงแล้ว ยังใช้ความคิดสร้างสรรค์ด้วย แถมยังได้ทำงานกับพวกทำการ์ตูนอนิเมอีกต่างหาก ดีไม่ดีอาจได้แต่งงานกับนักพากย์การ์ตูนด้วย! ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า!”

“สมองนายนี้มาเป็นชุดแฮปปี้คอมโบจนน่าอิจฉาเลยนะ.....”

ขนาดวันคริสต์มาสวันปีใหม่วันเกิดมาพร้อมกันยังไม่

แปบปีขนาดนี้เลย ระดับนี้แสดงว่าต้องเสริมด้วยวันฮาโลวีนกับวันวาเลนไทน์ด้วยแน่ ๆ ว่าแต่ ถึงคนจะชอบพูดกันว่า ‘แปบปีฮาโลวีน’ หรือ ‘แปบปีวาเลนไทน์’ แต่มันแปบปีตรงไหน อย่างวันวาเลนไทน์ จริง ๆ แล้วมันคือวันตายของนักบุญวาเลนไทน์นะ.....เดี๋ยวนีเริ่มลามไปถึงวันเอพริลฟูล ที่ต้องตะโกนไล่กัน ว่า แปบปีเอพริลฟูลเดย์!

คนเราสมัยนี้ไม่ว่าอะไรก็เติมคำว่าแปบปีลงไปหมด ขนาดความคิดของไซโมคูละยังเติมไปด้วยความแปบปีจนน่ากลัว ถ้าถามว่าอะไรที่น่ากลัวก็นั้นแหละที่น่ากลัวสุด ๆ

อย่างน้อยเป้าหมายสุดท้ายที่ว่าจะแต่งงานกับนักพากย์ก็น่ากลัวมาก

ทั้ง ๆ ที่ยูคินี่เปอร์เซ็นต์การแต่งงานลดน้อยลงเรื่อย ๆ แล้วอย่างนักเขียนไลต์โนเวลจะได้แต่งงานกับนักพากย์ได้อย่างไรฝันหวานเกินไปแล้ว!

ความจริงผมไม่ได้อยากทำให้ไซโมคูละที่เอาแต่นั่งฝันหวานจนชีวิตไร้แก่นสารไปวัน ๆ ต้องเสียใจหรือหมั่นหมองหรอกนะ แต่ในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นเดียวกัน ผมต้องช่วยเตือนสติ “ไซโมคูละ”

“วะ ว่าไง.....”

คงเพราะน้ำเสียงผมทุ้มต่ำลงโดยไม่รู้ตัว หรือไม่เสียงผมก็ฟังดูกดดันเกินเหตุ ทำให้ไซโมคูละขยับตัวนั่งหลังตรง จ้องหน้าผมนิ่ง ผมจึงมองจ้องกลับ และค่อย ๆ พูดออกไป

“ตอนม.ต้น นายไม่ได้คิดแบบนี้หรือ? ว่าพอขึ้น

ม.ปลาย ก็ต้องมีแฟน”

“อีก!”

ดูเหมือนผมจะพูดแทงใจดำ ไชโมคุสะจึงเงยบกริบ เหงื่อซึมหน้าผาก ผมจึงรีบพูดต่อทันที

“แล้วตอนนี้ นายก็ต้องกำลังคิดว่า พอเข้ามาหา’ลัย ก็ต้องมีแฟน!”

“เอ้อออออก! ะ รู้ได้ไง.....!?”

ไม่เห็นต้องถามเลย คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว

“ไม่ว่าใครก็ต้องเคยคิดแบบนี้ทั้งนั้น.....”

เสียงผมเริ่มแผ่วลงอย่างเข้าอกเข้าใจ ไซ้แล้ว ผมเองก็เคยคิดแบบนี้เหมือนกัน แต่ตอนนั้นผมยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ ที่ยังไม่เข้าใจโลกนี้เท่าไรนัก ถึงขนาดคิดว่าตัวเองจะแต่งงานและมีลูกตอนอายุสิบห้า แต่พอขึ้นม.ต้น ขึ้นม.ปลาย ผมถึงได้เข้าใจโลกเข้าใจความเป็นจริงมากขึ้น และเริ่มเข้าใจว่าถ้าคิดจะฝัน ก็ต้องฝันให้อยู่ในขอบเขตของความเป็นไปได้ เพราะโลกใบนี้แม้แต่ความฝันเล็กๆ ยังยากที่จะเป็นจริง.....

พอคิดได้แบบนี้ ผมก็ส่ายะยี้มแหงเห็นวออกไปโดยไม่รู้ตัว ไชโมคุสะเองก็ถอนหายใจยาวพริตอย่างเห็นด้วยที่สุด และตอนนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงกระแอมแ่อม ๆ ดังขึ้นเบา ๆ

“ไม่ว่าใคร.....ลีนะ”

“อืมมม.....”

เมื่อหันไปดู ก็เห็นยูกิโนะชิตะที่ทำท่าเหมือนอ่านหนังสือ

อยู่เหลือบมองมาแวบหนึ่ง พอสบตากับผมบีบ เธอก็รีบหันหลังให้ผมบีบ ส่วนยูยกาฮามะที่เมื่อกี้ยังจิ้มมือถือมือเป็นระวิงแต่ตอนนี้กลับหยุดนิ่ง สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย

ในห้องชมรม เจียบกริบอีกครั้ง เอ๊ะ ทำไมมันนิ่งเจียบแบบนี้ล่ะ.....

ในขณะที่บรรยากาศในห้องเริ่มระอังกระอวนขึ้นเรื่อย ๆ อชิซึกิก็เบือนหน้าจากกระจกพกพา หันมามองพวกผม ก่อนจะถอนหายใจออกมาสั้น ๆ

“.....ความจริงฉันก็ไม่อยากยุ่งหรือกนะคะ แต่การสมัครงานในสำนักพิมพ์เนี่ย มันง่ายขนาดนั้นเลยหรือคะ?”

เห็นทำท่าไม่สนใจ ผมก็นึกว่าเธอไม่ได้ฟังเสียอีก แต่ดูเหมือนเธอจะคอยฟังอยู่ตลอด

พออชิซึกิพูดแบบนี้ บรรยากาศในห้องชมรมก็ผ่อนคลายขึ้น ไม่ใช่ว่าเธอเจาะจงถามใคร แต่ยูกิโนะชิตะก็ส่ายหน้าตอบ

“ถ้าจำไม่ผิด การแข่งขันในวงการสำนักพิมพ์สูงมากเลยนะ.....”

“เธอ~ ท่าทางลำบากน่าดูเลยนะ”

ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าที่ยูยกาฮามะพูดเอออไปด้วยแบบนี้เธอเข้าใจจริง ๆ หรือเปล่า ดีไม่ดี เด็กคนนี้ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าในสำนักพิมพ์เขาทำอะไรกันบ้าง.....

เอาเป็นว่า อย่าเพิ่งไปสนใจยูยกาฮามะ เพราะสิ่งที่ยูกิโนะชิตะพูดนั้นถูกต้องที่สุด เพราะถ้าจำไม่ผิด พ่อผมก็เคย

บอกเหมือนกันว่าการแข่งขันเข้าทำงานในบริษัทโฆษณายักษ์ใหญ่นั้นดุเดือดมาก แล้วถ้ารู้แบบนี้ ไชโมคุสะจะคิดอย่างไร..... ผมจึงหันไปทางไชโมคุสะ แต่หมอนั้นกลับนิ่งสงบได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“อิม ข้าพเจ้าเองก็ลองหาข้อมูลจากเน็ตแล้วเหมือนกัน เห็นว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าจะเข้าทำงานได้”

ไชโมคุสะคราง อิมมม อยู่ในลำคอพร้อมกับยกมือขึ้น กอดอก

“แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน.....ว่ามันยากตรงไหน.....งานบรรณาธิการไลท์โนเวลเนี่ย แค่นั่งๆ นอนๆ ก็ทำได้แล้ว แค่อ่านต้นฉบับที่เขียนเสร็จแล้ว งานง่ายๆ แบบนั้นใครก็ทำได้ ก็แค่ส่งเมลไปหานักเขียนที่ได้แรงกึ่งสูงๆ ในเว็บ ‘มาเป็นนักเขียนกันเถอะ’² เพื่อติดต่อมาทำเป็นเล่มก็เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ”

“อะ อือ.....”

แม้จะเป็นคำพูดที่ฟังดูไม่น่าเชื่อว่าจะออกมาจากปากคนที่เคยคิดจะเป็นนักเขียนนิยาย แต่ก็นะ ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจริง ๆ แล้วบรรณาธิการไลท์โนเวลเขาทำอะไรรกันบ้าง ถ้าไชโมคุสะจะคิดแบบนั้นก็ไม่ใช่แปลกหรอก

แต่ถ้ามาลองคิดดู งานบรรณาธิการไลท์โนเวลต้องยากมากอยู่แล้ว เพราะแค่ต้องรับมือกับนักเขียนนิยายห่วยๆ อย่าง

---

² Shousetsuka ni Naru หรือเว็บไซต์ <https://syosetu.com/> เป็นเว็บไซต์ที่ให้นักแต่งนิยายมาโพสต์นิยายของตัวเองให้คนอื่นอ่าน

ไซโมคุสะก็คงเครียดจนปวดท้องเจียนตาย.....แถมนักเขียน
หน่วย ๆ ยังพร้อมจะโยนความผิดทุกอย่างให้บรรณาธิการอีก

“แต่ก็นะ ถ้าไม่ลองเข้าไปทำงานดูก็คงไม่รู้หรอก”

พูดจบ ไซโมคุสะก็ทำเสียงจี้จ๊ะ โบกมือไปมา หมอนี่
มันไม่เคยเครียดกับอะไรเลย.....

“แต่ข้าพเจ้าวางแผนเรื่องสมัครงานไว้แล้วนะ”

“โอ้ว.....ไหนว่ามาสิ”

“จริงอยู่ว่าการเขียนใบสมัครงานมันยากก็จริง แต่ถ้า
เป็นการย้ายงานใหม่มันก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่ระดับข้าพเจ้าแล้ว
เข้าไปหาประสบการณ์ในสำนักพิมพ์เล็ก ๆ หรือกลาง ๆ ได้
ไม่ยากอยู่แล้ว หรือจะไปทำงานกับพวกบรรณาธิการมือโปร
ก่อนก็ได้ แล้วทีนี้ ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นผู้สมัครที่เคยมี
ประสบการณ์มาก่อน”

ไซโมคุสะหัวเราะขึ้นจุมูกอย่างถือดี แถมยังทำหน้าที่
มั่นใจตัวเองแบบสุดๆ แต่น่าแปลก ทั้ง ๆ ที่มั่นใจในตัวเองจน
นำหมั้นได้ แต่กลับให้นมหัวใจคนได้ดี

“โอ รอบคอบเหมือนกันแฮะ.....”

เห็นไหมล่ะ ยุยกาสามะเชื้อสนิทใจเลย

“แต่ว่านายจะเข้าไปทำงานกับบรรณาธิการมือโปรหรือ
สำนักพิมพ์เล็ก ๆ ได้ยังไง.....”

การวางแผนการทำงานก็เหมือนกับการวาดรูป แต่
ปัญหาก็คือ รูปที่วาดออกมามันผิดปกติมากจนไม่สมจริงเอา
เสียเลย และดูเหมือนยูกิโนะชิตะก็จะมองข้อบกพร่องตรงนี้

ออก จึงขมวดคิ้วมุ่นสีหน้าเคร่งเครียด

“แล้วอีกอย่าง พวกสำนักพิมพ์เล็กๆ หรือกลางๆ เขาคงไม่ต้องการผู้ช่วยหรอก.....”

แต่แน่นอนว่าคนอย่างไซโมคุสะไม่คิดจะฟังอะไรที่ไม่เข้าหูอยู่แล้ว

“เรื่องนั้นข้าพเจ้าคิดได้แล้ว ถ้ามีประสบการณ์บรรณาธิการตั้งแต่ตอนเป็นนักเรียน อย่างน้อยก็น่าจะพอเข้าทำงานใน GAGAGA บุนโกะได้.....”

“ดูถูก GAGAGA เกินไปแล้วมั้ง.....”

ถึงยังไง GAGAGA ก็เป็นหนึ่งในสามสำนักพิมพ์ยิ่งใหญ่แห่งยุทธภพ แหล่งรวมความบันเทิงสำหรับเด็กน้อย..... ถึงคนทั่วไปจะชอบดูถูกกันอย่างไม่เกรงใจก็เถอะ แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน

ปัญหาก็คือสิ่งที่ไซโมคุสะพูดต่อออกมา

“เพราะฉะนั้น เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์บรรณาธิการฉันก็เลยคิดจะทำหนังสือโดจินชิ”

“โอ นั่นก็พยายามเข้านะ”

“อิม.....แต่ฉันไม่มี ‘เพื่อนร่วมอุดมการณ์’ ที่จะช่วยกันทำหนังสือ..... ‘เพื่อนร่วมอุดมการณ์’ ที่ชอบดูชอบฟังอะไรเหมือนๆ กัน.....”

“อะ อือ.....”

ทำไมคำคำนี้มันช่างทำให้ผมใจร้อนรุ่มเหลือเกิน.....

³ สำนักพิมพ์ไลท์โนเวลในเครือ Shougakukan ที่ตีพิมพ์ไลท์โนเวลเรื่องนี้

รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีเลยแฮะ.....ในจังหวะที่ผมเริ่มเสียวสันหลัง และคิดจะหาทางทำให้สงบ อยู่ๆ ไซโมคัสก็ตะแมือลงบนไหล่ผม

พร้อมด้วยรอยยิ้มที่ช่วยให้โลกนี้สว่างสดใส

“เพราะ ฉะ นั้น.....สะจิมัน มาทำด้วยกันเถอะ”

“ไม่ แล้วอีกอย่างพวกเราก็ไม่ใช่เพื่อนกัน”

แค่ชวนกันง่ายๆ เหมือน ‘อิโซโนะ ไปเล่นเบสบอลกันเถอะ’⁴ แบบนี้ รอยยิ้มนั้นไม่มีทางส่องมาถึงใจผมแน่ ผมไม่เอาด้วยเด็ดขาด ขนาดเอาเงินมาจ้าง ผมยังไม่ทำเลย

“สะจิม่า——น! ข้าพเจ้านี้กว่าเราเป็นเพื่อนกันซะอีก! ทำไมถึงพูดจาโหดร้ายแบบนี้!”

ไซโมคัสร้องตะโกนว่า ใจร้าย ใจร้าย! แต่เรื่องอะไรผมต้องมาคอยดูแลหมอนี่ตลอดเวลา และเมื่อผมทำท่าเหมือนไม่สนใจ ก็ได้ยื่นเสียงปิดกระจกพกดังปัง

เมื่อหันไปดู อิซซิกิที่ตรวดจรรยาเรียบร้อยแล้วว่าตัวเองสวยพร้อมก็กำลังเก็บกระจกใส่กระเป๋าเครื่องสำอาง ก่อนจะยกนิ้วชี้ขึ้นตะคอง เอียงคอร้องครางอึม.....อย่างครุ่นคิด

“ว่าแต่ ไตจินชินี่มันคืออะไรเธอคะ?”

“ถ้าพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ หนังสือที่ทำขึ้นมาเองอย่างพวกหนังสือการ์ตูนที่เราวาดกันขึ้นมาเองนั่นแหละ”

“.....อ้อ”

ถึงจะอธิบายให้ฟัง แต่ใบหน้าของอิซซิกิก็ยังเต็มไปด้วย

⁴ พูดถึงอนิเมะและหนังสือการ์ตูนเรื่อง ซาซาเอะซัง ของอ.ฮาเซงาว่า มาจิโกะ

คำถาม แต่เพราะผมไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องพวกนี้ ก็เลยไม่รู้ว่าจะอธิบายให้เธอเข้าใจอย่างไรดี

เมื่อเห็นผมอ้าอึ้ง ยุยกาสามะที่นั่งเยื้องอยู่ข้างหน้า เล็กน้อยก็ยกมือขึ้นและร้องตะโกน ค่าค่า! อย่างว่าจริง

“ฉันอธิบายได้! คอมิกะ (Comic Market) ใช่มั้ย? แบบพวกหนังสือการ์ตูนที่วาดขึ้นเอง อีนะเพิ่งพูดให้ฟังเมื่อไม่นานนี่เอง”

“คุณเอบินะก็ไม่ใช่ว่าจะเข้าใจอะไรมากนักหรอกนะ แถมรสนิยมยังเฉพาะตัวเกินไปอีกต่างหาก แต่ถ้าวให้เข้าใจง่าย ๆ ก็ประมาณนั้นแหละ”

พอได้ยินแบบนี้ คราวนี้เป็นยูจินะขีต๊ะที่เอียงคออย่างไม่เข้าใจ

“ไม่ใช่แค่หนังสือการ์ตูนสักหน่อย ฉันว่ามันเน้นงานวรรณศิลป์มากกว่านะ”

“อ้อ แบบนั้นก็เหมือนกัน”

จะว่าไป นักประพันธ์หรือนักเขียนมีชื่อหลายคนก็เริ่มจากการสร้างผลงานโดจินซึกันทั้งนั้น อย่าง ‘ชิราคางะ’ หรือ ‘กระคุตะบุนโกะ’⁵ ที่ลงในหนังสือเรียนก็เหมือนกัน

จริงๆ แล้วโดจินซึไม่ได้มีแค่หนังสือการ์ตูน แต่ยังรวมถึงบทวิจารณ์ หนังสือสาวทู และหนังสือรวมภาพ เรียกได้ว่ามีด้วยกันมากมายหลายแขนง ไม่ใช่แค่แตกย่อยออกเป็นหลายประเภท แต่เนื้อหาก็ยังแยกย่อยไปอีกนับไม่ถ้วน

⁵ สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งของญี่ปุ่น

ยิ่งไปกว่านั้น ถึงจะบอกว่าเป็นหนังสือบทวิจารณ์ แต่ก็มีทั้งบทวิจารณ์ทางการทหารไปจนถึงหนังสือรวมบทวิจารณ์การ์ตูนคลาสสิกยุคเก่า หรือแม้หนังสือแนะนำการเป่าขลุ่ยให้ชนะสำหรับการ์ตูนในวันอาทิตย์เลยก็มี ยิ่งไปกว่านั้น ถ้ายังสืบค้นเรื่องราวของโดจินชิมากขึ้น ก็คงจะรู้ว่าไม่ได้มีแค่หนังสือแต่ยังมีพวกคอสเพลย์ อนิเมชันทำเอง เพลง ดราม่าซีดี ผู้ผลิตสินค้าตัวการ์ตูน และอีกมากมาย เรียกได้ว่า เยอะแยะหลากหลายจริง ๆ

พออธิบายรายละเอียดให้ฟัง อิชชิกิก็พยักหน้าหงึกหงัก “อ้อ คอมิเกะเธอคะ.....จะว่าไป ก็เคยได้ยินเหมือนกันคะ”

เข้าใจแน่แล้ว แต่เอาเถอะ ช่วงนี้ก็เคยเห็นรายการโทรทัศน์เอามาทำเป็นสื่ूपออยู่เหมือนกัน จะรู้จักคอมิเกะก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร

แต่ดูเหมือนความรู้ของอิชชิกิจะเอนเอียงเล็กน้อย

“ฟังดูทำเงินได้เยอะสินะคะ”

แววตาอิชชิกิเป็นประกายขึ้นทันที แถมยังโน้มตัวมาข้างหน้าด้วยท่าทางสนใจอีกด้วย ถึงท่าทางเด็กนี่จะดูใสซื่อ แต่สิ่งที่พูดออกมาฟังดูร้ายกาจบอกไม่ถูก.....

“ไม่หรอก ส่วนใหญ่ก็ทำกันแบบไม่หวังผลกำไรทั้งนั้น”

เพราะคนที่ทำโดจินชิ ส่วนใหญ่ก็จะเริ่มจาก ‘ทำเพราะอยากทำ’ ไม่ได้ทำเพื่อหวังผลประโยชน์ ความจริงผมก็ไม่ค่อยรู้เรื่องนักหรอกนะ แต่เพราะสมัยนี้มีชมรมทำโดจินชิกันเยอะ

พอบวกลบต้นทุนแล้วก็ไม่เหลือกำไร ยิ่งคิดค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เข้าไปด้วย ส่วนใหญ่ก็มักจะขาดทุนกันทั้งนั้น

“.....ไม่ได้กำไร.....แต่ก็ยังทำ?”

ถามเสร็จ ก็ร้องครางอ้ออ่า ยกมือขึ้นกุมหัว ดูเหมือนจะเป็นเรื่องยากเกินกว่าที่อิซซิกิจะเข้าใจ.....

“มันเป็นเรื่องของความชอบส่วนตัวนะ”

ยูกิโนะชิตะพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ก็นะ สำหรับยูกิโนะชิตะมักจะใช้เงินไปกับน้ำชาหรือแม่ก็ร้านขนมปังแพนด้า การเสียเงินไปกับเรื่องพวกนี้คงเป็นเรื่องที่เธอคาดไม่ถึงเหมือนกัน

“แต่ก็สุดยอดมากเลยนะ เรื่องอะไรพวกนี้”

แม้การที่พูดไปกินขนมไปจนเต็มปากจะฟังดูไม่ค่อยสุดยอดอย่างปากบอก แต่ดูเหมือนยูกาสามะจะประทับใจจริงๆ สุดท้ายเธอก็ถอนหายใจออกมายาว ๆ

“การทำกิจกรรมได้เงินไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหรอก ความจริง คนที่คิดจะทำหนังสือก็ไม่ใช่มีแต่พวกโอตาคุสักหน่อย”

“หรือคะ?”

ดูเหมือนจนถึงตอนนี้อิซซิกิก็ยังไม่เข้าใจ น้ำเสียงที่ถามออกมาจึงฟังดูไม่ค่อยเชื่อถือเท่าไรนัก แต่ในสายตาของคนที่ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องศิลปวัฒนธรรมอย่างอิซซิกิ จะไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก

แต่ก็มีตัวอย่างอื่นที่คล้าย ๆ กันเหมือนกัน

“เคยเห็นพีริเปเปอร์ที่พวกนักศึกษารวมทำกันไหมล่ะ

นั่นก็เหมือนกัน”

ยูคาฮามะตบมือบ๊อปทันที

“ไอ้ที่ยืนแจกันตามงานมหา’ลัยใช่ไหม”

“.....อ้อ ถ้านั้นก็เข้าใจแล้วค่ะ”

ดูเหมือนอิชิซึกิจะนึกภาพออกแล้ว เธอจึงพยักหน้า
หงิกหงัก

“เห็นไหมล่ะ? สรุปก็คือ โดจินชิที่ตระหนักถึงฟรีเปเปอร์
อย่างรุนแรงนั่นแหละ”

“พอได้ยินแบบนี้ถึงมันฟังดูทะแม่ง ๆ นะ แต่ก็ตรง
ประเด็นดี.....”

ไม่รู้ว่าคิดถึงเรื่องแย่ ๆ หรืออย่างไร ยูกิโนะชิตะจึงยกมือ
ขึ้นบีบขมับ และก็บังเอิญจริง ๆ พอได้ยินคำว่า ‘คลังคลังอย่าง
รุนแรง’ ผมก็รู้สึกเหมือนสมองเบลอลอย่างบอกไม่ถูก

“ถึงคนทั่วไปจะมีไบแอลกับพวกฟรีเปเปอร์ แต่ก็น่าจะ
ทำให้ทุกคนคอนเซนชั่นส์ได้ ถึงปากจะบอกว่าฟรีเปเปอร์ แต่มัน
ก็เคลบายเคล ถ้าอยากให้เกิดอะกรีเมนต์ที่ชัดเจน ก็ต้อง Try
& Error ในรูปแบบอินฟลูเอนเซอร์พร้อมกับคอมมิเกะ”

“รุ่นพี่คะ พุดอะไรไม่เห็นรู้เรื่องเลย.....”

อิชิซึกิถึงกับทำหน้าเหวอ ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า แต่
ดูเหมือนเธอถอยเก้าอี้ไปด้านหลังหลายเซนต์เลยทีเดียว

“อ้อ โทษที พอดิคลังคลังอย่างรุนแรงไปหน่อย.....”

“ตระหนักไปไกลจนเริ่มเป็นห่วงแล้วเนี่ย.....”

ยูกิโนะชิตะถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย